

พระราชบัญญัติ

ป้องกันภัยทางอากาศ (ฉบับที่ 2)

พุทธศักราช 2487

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 1 สิงหาคม พุทธศักราช 2487)

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 9 กันยายน พุทธศักราช 2487

เป็นปีที่ 11 ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ 56 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 10 กันยายน 2487

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ ป้องกันภัยทางอากาศ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2487”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วัน ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้แก้คำว่า “กะชวงกลาโหม” และคำว่า “รัถมนครีว่าการกะชวงกลาโหม” ในพระราชบัญญัติป้องกัน ภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และในกตกะชวง ระเบียน ข้อบังคับ และประกาศซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความ ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้ว เป็น “กะชวงมหาดไทย” และ “รัถมนครีว่าการกะชวงมหาดไทย” ตามลำดับทุกแห่ง

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติ ป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้ความ ต่อไปนี้แทน

๑๐ กันยายน ๒๔๘๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๑ ตอนที่ ๕๖

“ มาตรา ๖ เมื่อผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักรปฏิบัติราชการไม่ได้ ให้ผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักร ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแต่งตั้ง ปฏิบัติราชการแทน ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑ ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักรมีอำนาจเรียกบุคคลใด ๆ มาชี้แจง สืบถามความ เห็น เกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาภัยทางอากาศตามความจำเป็นและความจำเป็นได้ ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๒ ในท้องถิ่นที่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว ให้เทศบาลมีอำนาจหน้าที่จัดการ ป้องกัน และบรรเทาภัยทางอากาศ ให้เหมาะสมกับสภาวะแห่งท้องถิ่น และให้นายก

ตอนที่ 56 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 10 กันยายน 2487

เทศมนตรี เป็นผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนท้องถิ่น
เทศมนตรีเป็นผู้ช่วย

ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ควบคุม และ
ให้ผู้บังคับการตำรวจ ผู้กำกับการตำรวจ ผู้บังคับกอง
ตำรวจ และนายอำเภอ มีอำนาจหน้าที่ช่วยควบคุมการ
อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนท้องถิ่นของเทศบาลนั้น
ตามระเบียบที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้

อย่างไรก็ดี ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็น
สมควรจะแต่งตั้งผู้อำนวยการ ป้องกันภัย ทาง อากาศ พิเศษ
ประจำเทศบาลใด ๆ ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้อำนวยการ
ป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำเทศบาลนั้น มีอำนาจหน้าที่
ควบคุมเทศบาล เกี่ยวกับการ ป้องกัน และบรรเทาภัยทาง
อากาศ ทั้งนี้ภายใต้ความควบคุมของบุคคลดังกล่าวในวรรค 2
และมีอำนาจสั่งการ เกี่ยวกับการ ป้องกัน และบรรเทาภัยทาง
อากาศ ตลอดจนสั่งเจ้าหน้าที่ของ เทศบาลให้ดำเนินการ
เกี่ยวกับกิจการเช่นว่านั้น "

10 กันยายน 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 56

มาตรา 7 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 13 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 .

“มาตรา 13 ทวิ ถ้าข้าหลวงประจำจังหวัดเห็นสมควรจะกำหนดท้องที่การป้องกันภัยทางอากาศออกเป็นแขวง ด้วยความเห็นชอบของผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศภาคก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น แต่งตั้งผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแขวง ในเขตท้องที่ของตน

ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแขวง หยู่ในบังคับบัญชาของผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนภูมิภาคหรือท้องถิ่น แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักรเห็นสมควร ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักร จะแต่งตั้งผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำแขวงใด ๆ ก็ได้ . ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำแขวง มีอำนาจหน้าที่ควบคุมการป้องกันและบรรเทาภัยทางอากาศในแขวงนั้น และ

ตอนที่ 56 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 10 กันยายน 2487

มีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับการป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศ
ตลอดจนสั่งเจ้าหน้าที่ของส่วนภูมิภาค และเจ้าหน้าที่ของ
เทศบาลในแขวงนั้นให้ดำเนินการเกี่ยวกับกิจการเช่นว่านั้น”

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติ
ป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา 14 ให้คณะกรรมการป้องกันภัยทางอากาศส่วน
ภูมิภาค และท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการ
ป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักร ตามความที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา 7 เฉพาะในเขตท้องที่ของตน แต่ให้นำข้อ
ปรึกษาหารือเสนอผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศภาค โดย
ผ่านข้าหลวงประจำจังหวัด

ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนภูมิภาค และ
ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศส่วนท้องถิ่น มีอำนาจเรียก
บุคคลใดๆ ในเขตท้องที่ของตนมาชี้แจงแสดงความเห็น
เกี่ยวกับการป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศ ตามอวนแก่
ความจำเป็นได้”

10 กันยายน 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 56

มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 15 ในท้องถื่นที่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว คณะกรรมการป้องกันภัยทางอากาศ ส่วนท้องถื่น ประกอบด้วย นายกเทศมนตรีเป็นประธาน เทศมนตรี ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำแขวง ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแขวง และบุคคลซึ่งนายกเทศมนตรีแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของข้าหลวงประจำจังหวัด เป็นกรรมการ แต่ในกรณีที่มีการแต่งตั้งผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำเทศบาล ตามความในมาตรา 12 ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำเทศบาลเป็นประธาน และให้นายกเทศมนตรีเป็นรองประธาน

ในท้องถื่นซึ่งยังไม่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาล คณะกรรมการป้องกันภัยทางอากาศส่วนภูมิภาคประกอบด้วยข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นประธาน กรมการจังหวัด ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำแขวง ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแขวง และบุคคลซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดแต่งตั้ง

ตอนที่ 56 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 10 กันยายน 2487

ตั้งด้วยความเห็นชอบของผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศ ภาค เป็นกัมการ ในการพิจารณาวิธีป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศเกี่ยวกับท้องที่อำเภอใด ให้นายอำเภอแห่งอำเภอนั้นเข้าร่วมประชุมด้วย และในกรณีเช่นว่านี้ ให้นายอำเภอมีสิทธิอย่างกัมการ "

มาตรา 10 ให้ยกเลิกความในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

" มาตรา 16 ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศ มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยการเครื่องใช้ หรืออาศัยเครื่องมือเครื่องใช้ สถานที่ และเจ้าหน้าที่อันเกี่ยวกับการป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศ ในท้องที่ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศนั้น "

มาตรา 11 ให้ยกเลิกความในมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

10 กันยายน 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 56

“ มาตรา 19 ให้เจ้าหน้าที่ป้องกันภัยทางอากาศ ซึ่งผู้
 อำนาจการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักร หรือผู้
 อำนาจการป้องกันภัยทางอากาศภาคแต่งตั้ง มีอำนาจหน้าที่
 ตรวจตราการจัดการป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศส่วนภูมิภาค
 ภาคและส่วนท้องถิ่น และให้คำแนะนำผู้อำนวยการป้องกัน
 ภัยทางอากาศส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ในท้องที่ซึ่งอยู่
 ในอำนาจหน้าที่ของผู้อำนาจการป้องกันภัยทางอากาศนั้น ”

มาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 21 แห่งพระราช
 บัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้
 ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 21 ในกรณีฉุกเฉิน ให้ผู้อำนวยการป้องกันภัย
 ทางอากาศส่วนภูมิภาค ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศ
 ส่วนท้องถิ่น ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแขวง ผู้
 อำนาจการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำเทศบาล และผู้
 อำนาจการป้องกันภัยทางอากาศพิเศษประจำแขวง มีอำนาจ
 เรียกกองราศร ในท้องที่ของตน ให้ร่วมมือช่วยกันป้องกัน
 และบันเทาภัยทางอากาศอันเป็นประโยชน์ส่วนรวมได้ และ
 จะเรียกยานพาหนะ เครื่องมือ และเครื่องใช้อื่น ๆ ที่จำเป็น

ตอนที่ 56 เล่ม 61 ราชกิจจานุเบกษา 10 กันยายน 2487

สำหรับการป้องกันและบันเทาภัยทางอากาศซึ่งอยู่ในท้องที่
นั้นมาใช้ก็ได้

ในกรณีฉุกเฉินดังว่ัน เจ้าหน้าที่ป้องกันภัยทางอากาศ
หรือบุคคลซึ่งปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่เช่นนั้น จะอาศัย
ใช้ที่ดินและอาคารใด ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามระเบียบ
ที่ผู้อำนวยการป้องกันภัยทางอากาศแห่งราชอาณาจักรกำหนด
ไว้”

มาตรา 13 ให้ยกเลิกความในมาตรา 32 แห่งพระราช
บัญญัติป้องกันภัยทางอากาศ พุทธศักราช 2482 และให้ใช้
ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 32 ให้มีสันนิบาตช่วยป้องกันและบันเทาภัย
ทางอากาศขึ้นสันนิบาตหนึ่ง มีสภาพเป็นนิติบุคคล พายได้
ความควบคุมดูแลของกรมป้องกันภัยทางอากาศ ในกะชวง
มหาดไทย มีวัตถุประสงค์ที่จะแนะนำ ฝึกฝน อบรม ให้
ประชาชนรู้จักหน้าที่ป้ดบัติการป้องกัน และบันเทาภัยทาง
อากาศ และจัดหาผู้ช่วยเหลือและอุปกรณ์ในการป้องกัน
และบันเทาภัยทางอากาศ ”

10 กันยายน 2487 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 61 ตอนที่ 56

มาตรา 14 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

คง อภัยวงศ์

นายกรัฐมนตรี